

land. Den ærede Minister har for saa vidt givet et betryggende og beroligende Svar, som det — det skal jeg inddrømme — er en vigtig Sag at være forsigtig ved denne Lejlighed. Det maa omhyggelig overvejes, hvad man kan tilstede. Jeg har nu ogsaa forstaaet begge Svar fra den ærede Minister, baade det fra sidste Vinter og det ved denne Lejlighed, saaledes, at dette første Skridt er et Forsøg, og at, dersom det falder godt ud, varer det ikke ret længe, inden andre ogsaa kunne saa Tilladelse. Jeg haaber jo, at der ikke skal gaa ret lang Tid, inden man faar Visshed for, at Forsøget er løbet heldigt af, og jeg tør da nok slutte, at, naar nu et nyt Andragende indkommer fra Høstebro Svineslaqteris Direktør om Indførsel af Svin, faar han ogsaa den ønskede Tilladelse. — Et andet Spørgsmaal, jeg vil berøre, er Spørgsmaalet om de vestjydske Trafikforhold. Den ærede Minister for offentlige Arbejder er ganske vist ikke til Stede, men han har svaret her, lige for jeg fik Ordet, at det var Forhold, som han ikke troede der kunde raades Bod paa. Omkostningerne, mente han, vilde blive saa store som en 2—300,000 Kr., og det stod ikke i Forhold til de Ulemper, som findes. Det er ikke saa nemt at afveje, i hvad Forhold Ulemperne staa til Udgifterne, og jeg skal ikke paatage mig en saadan Sammenligning, men saa meget er vist, at Bestboerne i mange Aar have følt haade Trykket og Savnet i den omtalte Retning. De ere fjernede langt fra de centrale Steder, fra Derne og fra Hamborg, og de maa køre den lange Vej. Ærede Medlemmer vide, at der er 10—15 Mil længere Vej, end hvis vi fik en Bane fra Høstebro over Herning og det er jo ikke hidtil lykkedes at sætte Forslag om en saadan Bane igennem her i Tinget. Desuden maa de køre meget langsomt. Den ærede Minister mente, at Trafikken ikke kunde blive større, selv om Forbedringen kom. Ja, det kan jo være, men jeg er imidlertid sikker paa, at den i alt Fald kunde blive større. Besten om, idet jo Ostbanen trækker en Del til, som ellers vilde drage Besten om, naar Forholdene vare lige. Det er ikke saa let at afveje Spørgsmaalet: Tid og Penge, om Besthyderne skulle give Afkald paa den Tid, de nødvendig kunne afse, eller paa deres Penge. Som det ærede Medlem ophøjste, er Rejssen langt dyrere Ost om f. Eks. til Odense end Vest om. Men altsaa, de, som bedst kunne afse Tiden, rejse den ene Vej, og de af dem, som bedst kunne afse Pengene, den anden Vej. Men jeg tror, der vilde blive en langt større Trafik Vest om end nu, dersom det, jeg her omtaler, kunde ske, og jeg vil bede den ærede

Minister, som rigtignok ikke er til Stede, om at tage det under fornøjet Overvejelse, og jeg vil tillige bede den ærede Finansudvalg, som bliver nedsat, om ogsaa at tage denne Sag op, saafremt et nyt Andragende kom ind, hvorved der jo kunde blive Lejlighed for Finansudvalget til at udtale sig om denne Sag.

S. Bojesen: Jeg skal af Hensyn til de mange Tanter, som frembringe sig under denne Finanslovsbehandling, søge at fatte mig saa kort som muligt. Den første lille Sag, jeg vil omtale, er en Hensætning til den højtærede Finansminister. Det gælder om en lille Klasse af hæderlige Medborgere, som mener, det er sket dem en Uret. Sagen forholder sig saaledes, at ved Igl. aabent Brev af 1843 er der indstiftet et Hæderstegn for Underofficerer og menige i Marinen. Efter 25 Aars god og tro Tjeneste saa de Tøget, og dermed var oprindeligt forenet en aarlig Gave af 20 Kr. Da denne Forordning havde virket til 1868, blev den forandret ved Lønningsbestemmelserne for Søværnet, hvor der i en Paragraf staa, at denne aarlige Gave paa 20 Kr. skal bortfalde. Saa gik der omtrent 25 Aar, nemlig til 1893, da man vedtog et Tillæg til Lønningsloven ved Søværnet, hvorefter atter denne Bestemmelse bortfaldt, og Følgen deraf er nu bleven, at en Del af disse velkjente gamle Underofficerer som bære dette Hæderstegn, saa den aarlige Gave, nemlig baade de, der have modtaget det før Forandringen i 1868, og de, der have faaet det efter 1893. Men de, som have modtaget det i Mellemtiden, saa ikke nogen Gave. Det er dette Forhold, som synes mig at være lidt ubilligt, idet jeg anvender den ganske simple Logik, at naar en Bestemmelse i en Lov bliver forandret, og saa denne Forandring bliver hævet, maa Loven virke i sin Oprindelighed uforandret saaledes, at altsaa enhver med Hæderstegn forsynet maatte kunne saa denne lille Gave. Hvis Logikken ikke skulde være tilstrækkelig til at hjælpe dem til denne Gave, synes det mig i hvert Tilfælde, at Billigheden kunde hjælpe dem til det, saa meget mere som den Omstændighed, at en saadan lille Gave modtages af nogle, men ikke af andre, let kan blive fortolket, som om der er Uretfærdighed med i Spillet. Jeg lægger saa meget Eftertryk paa, at denne lille Gave kunde uddeles ligelig til alle vedkommende, bl. a. fordi det er en værdifuld Ting for disse Folk at opnaa et Hæderstegn. Der skal en overordentlig god, tro og lang Tjeneste til for at erhverve dette Hæderstegn, og paa deres gamle Dage, hvor de have en lille Pension at leve